Mircea Cărtărescu

Câteva cuvinte despre Ioana

1

Citeam Kundera cu micul dicţionar francez-roman pe piept şi ea mi se juca feroce cu degetele mâinii:

baga unul în gura şi îl molfăia, milriind, cu gingiile.

Apoi am luat-o pe piept: se uita ţinta în carte, atenta, de parcă ştia sa citească şi atunci m-am gândit: „Ioana, mă laud tuturor că eşti cel mai bun produs al meu, că eşti mai presus de literatura dar aşa te scot din literatura adică din viaţa mea.

Ioana, ca să fii în literatura şi în afara ei mă gândesc să scriu un poem despre tine”.

2

La Bogdan cu M.D.G. Bogdan s-a dus să se rada, eu şi M.D.G. rămânând să ne conversam. Dar tac cu încăpăţânare.

Ma uit pe un album Dalí. E penibil.

căci eu şi Mihai suntem prieteni. Dar ce să ne spunem?

În fine (ah, şi la pick-up o selecţie „Wings”)

palavragim despre copii.

Ma trezesc că îi spun „Ştii, e foarte mişto să creşti un copil, dar să vorbeşti despre asta e teribil de greu, practic dragostea pentru copilul tău e o temă inutilizabila în literatura

(evit cât pot cuvântul „poezie”)

fiindcă orice ai zice, e ceva melodramatic… Asta-i partea proastă”.

„E, şi tu acum, chiar aşa, totul de vânzare…”

„Dar sigur ca totul de vânzare dacă eşti profesionist” – şi am tăcut brusc fiindcă nu credeam asta şi nu ştiu de ce am spus-o.

Apoi a venit Bogdan şi am plecat la cenaclu.

3

Ioana şi Cri: două fetiţe, două surori.

Fetele mele. Ma pomenesc că îi spun „Cri” Ioanei şi invers. Cri mai păstrează panglicile de bumbac care le fuseseră legate la

încheietura, în Maternitate şi care purtau acelaşi număr cu creion chimic

Când Cri o să aibă 36 de ani, Ioana va avea 16
eu 47 – cine, cine vom fi atunci?

4

Fetele-s dincolo

Cri îi face baie-n cada de plastic roz iar Simona se holbează ca la alta minune. Puiul de om ca o maimuţica mirata bitiie capul ud. Eu şi Bogdan stam în bucătărie cu paharutele de Havana Club.

— Sunt foarte fericit, îi spun şi simt adrenalina sau ce o fi invadindu-mi fata şi făcându-mă sa lacrimez. (Îmi dau seama că sunt sentimentaloid, dar stimulat puţin de romul cubanez, mă simt chiar foarte fericit.)

Toate ochiurile aragazului ard cu petale albastre.

— Da, mai Mircione, tocmai mă gândeam cum îţi citeam jurnalul, ce chestie – doar acum câţiva ani vorbeai doar de singurătate scriai „Relaţii cu L. (să zicem). Poate iese ceva de aici". Şi uite acum ai nevasta, copil…

Bogdan, mă gândesc eu, ar fi un tată excelent (poate cam pisălog) …

Mai palavragim ceva şi ne cheamă fetele să vedem pisoiul înfofolit în prosop zgâindu-se la noi. Ea bea laptele şi adoarme iar noi (care eram puşti, puşti acum câţiva ani)

trecem în sufragerie şi ne conversam şi ne tratam ca oamenii mari.

5

La aproape cinci luni gigilicea nu-i deloc convenţionala

(scriu poemul acesta în lipsa unei fotografii)

are deja soldulete de gagica şi ochi oblici, nitel lenevosi nu degeaba maică-sii i se zicea Turcoaica.

Atunci când urla de foame face pandalii şi istericale de-ţi vine s-o strângi de gât, dar e drăguţa de obicei şi ne lasa nopţile să dormim.

Creierul ei de aproximativ 500 de grame va creşte rapid, cel mai rapid dintre toate organele ca o pasare într-o colivie de cartilagii

Dacă ar creşte continuu şi după adolescenta

Ioana ar deveni nemuritoare.

Ştiu, acum, când mi-o imaginez (ea se joacă dincolo cu minutele) că aşa va fi, ca ea nu va muri niciodată.

6

Cu M.M., la „Cartea romaneascaa. Apoi în maşina lui explicându-mi de ce n-am apărut în antologia din Italia „Ştii.

Cugno asta... eu i-am dat textele tale... dar nu i-au ieşit...”

Şi alte chestii literare care nu contează aici. Dar apoi

„Te-ai însurat. Cine te-a păcălit?” Iar din capul meu ieşind un balonas cu trăsnete, capete de mort şi sticlute de otrava.

Când i-am spus ca mai degrabă eu am păcălit-o a schimbat foaia şi a trecut la sfaturi: că e bine că-mi iubesc nevasta dar pentru scris nu prea-i bine că am nevoie din când în când de o fugă, uite, el are şansa pendularii ăsteia...

Fiecare cu şansa lui, îi zic şi cobor la Coada Calului, apoi o iau pe lângă Inter şi... spre casă.

O găsesc pe Kitty cu Ioana în braţe.

O pup şi ea miauna alintat:

Ia uite! A mâncat 180 de grame!

7

„O inimă de tata! Miracol al paternităţii!”

Aşa sa exclami, cititorule, lecturind acestea.

Dar cum dracu' să spui într-un poem că-ţi iubeşti fetiţa?

Încearcă, şi-o să vezi ce greu e.

Nici nu exista o tradiţie Q Bucuta cu melodramatismele lui, cu prunculetul Iisus şi cam atât. La fel, e atât de penibil să spui ca-tii iubeşti nevasta. Şi totuşi poezia-i făcuta ca să-ţi exprimi sentimentele. Găseşte o forma când nu exista nicio formă. Când aproape toată poezia secolului este decorativa, abstracta.

Dar fetele mele, şi cea mica, şi cea mijlocie sunt reale, iar ce simt pentru ele (când nu mă enervează prea tare) e adevărat.

8

Deci, Ioana, iubesc forma turtita a nasului tău narile tale largi şi

gingia de jos cu două umflături unde vor ieşi dintii;

Iubesc mica ta pata cafenie de pe spate (Cri ar fi furat o măslina) şi nu cred că din cauza asta nu vei putea purta costum de baie din două piese;

abia aştept să înţelegi ce-ţi spun: vor fi doar cuvinte dragi;

aştept să te poţi bucura de pomul de iarna, de Jucării, să ţi se lărgeasca inima, să-ţi crească părul, capacitatea toracică, să devii inteligenta, să te joci cu plastilina sa te amorezezi mai târziu să ne răspunzi obraznic, să ne spui ca „nu ne-ai cerut tu să te facem", şi „ce-aţi făcut voi pentru mine?"

să-ncerci să fugi de-acasă, să te-mbraci la moda etc., etc., dar la maturitate să-ncerci să ţii la noi şi să inelegi mirata că nu e greu deloc şi când vei avea o fată să-i spui Cristina.

Iar viaţa noastră va trece. („Aşa de rău mi-a părut când am trecut de 40 de ani, nici nu pot să vă spun, fetelor".

zicea o colega din cancelarie iar fetele cam toate de peste 50 se opriră o clipă din discuţia lor despre boli îngrozitoare, şi una a răspuns resemnata: „Da, a trecut viaţa.

Nici nu-ţi dai seama când trece").

Noi, Cri, aş vrea să îmbătrânim împreună s-o ajutam pe Ioana sa trăiască (mă-ntreb ce vremuri va apuca)

Şi să fim prieteni mereu. Să nu ne devenim nesuferiţi să nu ne încăpăţânam în certuri.

Să ne fim dragi mereu.

9

Apoi, de mina sa ajungem în faţa unei porţi uriaşe cu sculpturi reci, nu prea expresive:

Îngeri de granit, cu aripi sparte.

Să batem: Bang! şi să intrăm pe toboganul de sânge prin gâtul napircii s-alunecam, prin matele cârtitei, prin rădăcinile trandafirului până în floarea cea galbenă…

Nu ţi-aş da drumul la mina, Cri, nu ţi-aş da drumul iar dacă poteca se va bifurca vom împietri acolo, la răscruce şi vom rămâne acolo în ţara înserării două statui colosale, Mama şi Tata, de granit

cenușiu.